

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/207/2021
Identifikačné číslo spisu:	6318201189
Dátum vydania rozhodnutia:	12.07.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:6318201189.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne J. S., narodenej XX. X. XXXX, Q., Z. XXX/XXX, zastúpenej Občianskym združením Centrum Správnej Pomoci Prievidza, Lehota pod Vtáčnikom, ul. 1. mája 388/8, IČO: 51 876 141, proti žalovanej obchodnej spoločnosti Tatra banka, a.s., Bratislava, Hodžovo námestie 3, IČO: 00 686 930, zastúpenej Dentons Europe CS LLP, organizačná zložka, Bratislava, Bottova 2A, IČO: 36 861 391, o zaplatenie 1 840,31 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 9Csp/69/2018, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júla 2020 sp. zn. 16Co/173/2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 23. júla 2020 sp. zn. 16Co/173/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. mája 2019, č. k. 9Csp/69/2018-123 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 342,02 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 296,06 eura od 31. marca 2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 45,96 eura od 9. marca 2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu zamietol a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že medzi žalobkyňou a žalovanou bola dňa 18. februára 2013 uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XX-XXXXXXXXXXXX, teda spotrebiteľská zmluva (ďalej aj „zmluva“), ktorej predmetom bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru vo výške 2 750 eur, ktorá zmluva neobsahovala náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 129/2010 Z. z.“), t. j. termín konečnej splatnosti úveru. Podľa súdu prvej inštancie vyjadrenie konečnej splatnosti úveru musí byť jednoznačné a zrozumiteľné tak, aby bolo možné kedykoľvek zistiť jej presný termín, pričom za takéto vyjadrenie možno považovať napr. uvedenie dátumu (deň, mesiac, rok). V predloženej zmluve je konečná splatnosť úveru určená formuláciou „do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky“ z čoho je zrejmé, že rozhodujúcim dňom pre určenie konečnej splatnosti má byť deň splatnosti prvej splátky, avšak v zmluve sa nenachádza ani dátum splatnosti prvej splátky, a ani dátum splatnosti

poslednej splátky. Je v nej uvedený len údaj o počte splátok 72 a frekvencia splatnosti splátok k 15. dňu príslušného mesiaca. Takéto vyjadrenie konečnej splatnosti úveru nepovažoval okresný súd za jednoznačné a zrozumiteľné. V dôsledku tohto nedostatku okresný súd poskytnutý úver z predmetnej zmluvy vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ sa však žalobkyňa domáhala výslovne aj určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru, v tejto časti súd žalobu žalobkyne, vzhľadom na žalovanou vznesenú námietku premlčania zamietol. V nadväznosti na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 1 342,02 eura titulom bezdôvodného obohatenia ako rozdiel medzi sumou 2 750 eur, ktoré reálne na základe zmluvy žalobkyňa dostala a sumou 4 092,02 eura, ktoré žalobkyňa žalovanej uhradila. Súčasne žalobkyni okresný súd priznal aj úrok z omeškania od 31. marca 2018, t.j. počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na dobrovoľné vrátenie bezdôvodného obohatenia uvedenej v mimosúdnej dohode zo dňa 19. marca 2018 a zo sumy 45,96 eura, o ktorú sumu žalobkyňa rozšírila žalobu až v priebehu konania, jej súd priznal úrok z omeškania od 9. marca 2019. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej rozhodol rozsudkom z 23. júla 2020, č. k. 16Co/173/2019-179 v spojení s opravným uznesením z 21. septembra 2021, č. k. 16Co/173/2019-271 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v napadnutom výroku I., ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.342,02 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.296,06 eura od 31. marca 2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 45,96 eura od 9. marca 2019 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre posúdenie uplatneného nároku žalobkyne, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a preto podľa § 387 ods. 2 CSP odkázal na správne odôvodnenie preskúmaného rozsudku. V reakcii na odvolanie dodal, že v spornej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je žiadnym spôsobom uvedená konečná splatnosť úveru. V zmluve je v tejto súvislosti uvedená len výška splátky, počet splátok, dátum splatnosti každej splátky a časové vymedzenie obdobia splatnosti celého úveru (do 6 rokov od splatnosti prvej splátky). Všetky tieto údaje síce patria medzi údaje nevyhnutne identifikujúce spotrebiteľský úver, avšak chýba medzi nimi aj riadny údaj o jeho konečnej splatnosti. Ak by mali pre spotrebiteľa v záujme identifikácie konečnej splatnosti úveru postačovať len tieto v zmluve uvedené zákonné náležitosti, zákonodarca by potom nemal dôvod na výslovné zakotvenie požiadavky aj podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše, zákonodarca zdôraznil dôležitosť tejto náležitosti zmluvy tým, že jej absenciu zaradil medzi tie náležitosti, kedy v súlade ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona prichádza automaticky následok v podobe zákonnej fikcie, že takýto spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. V nadväznosti na uvedené odvolací súd skonštatoval správnosť záveru súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaná od žalobkyne prijala plnenie presahujúce rámec poskytnutého plnenia z úveru, potom žalobkyni oprávnené vzniklo bezdôvodné obohatenie plnením bez právneho dôvodu, ktoré je žalovaná povinná žalobkyni vydať. Odvolací súd mal za to, že požiadavka eurokonformného výkladu, tak ako ju navrhuje žalovaná nie je prípustná, pretože okrem toho, že je v rozpore s vyššie uvedenými právnymi závermi, neexistuje taká ustálená rozhodovacia prax, ktorá by eurokonformný výklad podľa žalovanej umožňovala. Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, v ktorom bol vyslovený záver o potrebe použitia eurokonformného výkladu v prípade ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch o tom, že nie je potrebné, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, odvolací súd uviedol, že tento záver sa nijako netýka náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, o ktorú v tejto právnej veci ide. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej, že žalobkyňa ako spotrebiteľ vie posúdiť rozsah svojho záväzku z hľadiska jeho trvania len na základe počtu splátok, ktorých počet sa zároveň rovná počtu jednotlivých mesiacov, s uvedením termínu konečnej splatnosti úveru v zmluve, formuláciou „do 6 rokov od splatnosti prvej

mesačnej anuitnej splátky“. Pojem „termín“, totiž predstavuje presné časové vymedzenie, a pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, tak tento musí byť v zmluve vyjadrený presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá od výpočtu spotrebiteľa, spoliehajú na to, že spotrebiteľ si tento termín vypočíta správne a podľa predstáv vyhotoviteľa zmluvy. Nie je totiž povinnosťou spotrebiteľa, aby si sám vypočítal a vyhodnotil údaje v zmluve uvedené, ak túto povinnosť ukladá dodávateľovi zákon. Nedostatočná miera určítosti termínu konečnej splatnosti je v danom prípade zvýraznená aj tým, že rozhodujúcim dňom pre určenie konečnej splatnosti má byť podľa zmluvy deň splatnosti prvej splátky, avšak v zmluve sa okrem dátumu splatnosti poslednej splátky nenachádza ani dátum splatnosti prvej splátky, od ktorej by bolo možné počítať 6 rokov splácania, resp. 72 mesačných splátok. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 CSP.

3 . Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď namietala nesprávne právne posúdenie veci. Dovolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa dovolateľky rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledujúcich právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte neboli vyriešené: „Či je potrebné vykladať pojem „termín konečnej splatnosti“ v § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom do 30. apríla 2018 tak, že musí ísť o výslovné uvedenie konkrétneho dátumu alebo je dostatočné iné jednoznačne určiteľné vyjadrenie (napr. x rokov alebo mesiacov od určitého dátumu)?“ a „Či je potrebné vykladať § 11 ods. 1 v spojení § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, že vyjadrenie termínu konečnej splatnosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere bez uvedenia presného dátumu, ale iným určiteľným vyjadrením, spôsobuje to, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov?“. Odvolací súd dospel k záveru, že termín konečnej splatnosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere špecifikovaný konkrétnym dátumom a nestačí jeho uvedenie iným určiteľným spôsobom a že pri absencii takto vymedzenej náležitosti sa uplatňuje sankcia podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru dovolateľky takéto závery nezodpovedajú smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere v znení neskorších predpisov (ďalej len „smernica“), judikatúre Súdneho dvora EÚ, systematickému a gramatickému výkladu danej normy, ani jej účelu. Smernica predstavuje tzv. úplnú harmonizáciu a „termín konečnej splatnosti“ nie je vyžadovaná smernicou ako osobitná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice vyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala „dĺžku trvania zmluvy o úvere“. Poukázala tiež na to, že rozpor so smernicou potvrdil aj samotný zákonodarcu, keď zákonom č. 279/2019 Z. z. boli z § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. vypustené slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Pokiaľ ide o sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, dovolateľka uviedla, že pri správnom výklade podstatnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. by vôbec nebol dôvod na aplikáciu sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru podľa § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. Súdny dvor EÚ vo veci Bíróová (rozsudok z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s./Klára Bíróová) judikoval, že čl. 23 smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti ustanovená v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. sa však môže aplikovať len v prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 smernice, čo v danom prípade splnené nebolo, pretože povinnosť uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere termín konečnej splatnosti nie je ustanovená v čl. 10 ods. 2 smernice. Po druhé, musí ísť o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, čo v danom prípade taktiež nebolo splnené. Priemerný spotrebiteľ na základe určenia termínu splatnosti v predmetnej zmluve nepochybne mohol posúdiť rozsah svojho záväzku. Keďže nebola splnená ani jedna z dvoch podmienok formulovaných Súdny dvorom EÚ pre aplikáciu sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti, bola aplikácia tejto sankcie v

rozpore so smernicou aj judikatúrou Súdneho dvora EÚ.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedla, že sa stotožňuje s rozsudkom prvoinštančného a odvolacieho súdu s tým, že podľa jej názoru súdy dospeli k správne právnemu posúdeniu. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/53/2018 a navrhla, aby najvyšší súd dovolanie žalovanej zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a tiež aj dôvodné.

6. Dovolanie aj za účinnosti Civilného sporového poriadku treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou formulovaná v dovolaní. Právne otázky, ktoré neboli dovolateľom v dovolaní pomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

9. Dovolateľka vyvodzujúca prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pokiaľ ide o prvú dovolaciu otázku, nesúhlasila s právnym záverom odvolacieho súdu, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru výslovne v zmluve uvedený ako presný dátum (bod 26. odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia).

10. Právne účinky dovolania nastávajú podaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Prípustnosť dovolania treba preto posudzovať podľa stavu v čase jeho podania. V posudzovanej veci žalovaná v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom zadefinovala relevantnú právnu otázku (či musí byť termín konečnej splatnosti úveru v zmluve vyjadrený konkrétnym dátumom), ktorá v čase podania dovolania (8. októbra 2020) skutočne ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Na tom, že je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nič nemení skutočnosť, že v čase po podaní dovolania sa dovolací súd nastolenou otázkou už zaoberal, ako tomu bolo aj v danej veci (uznesenie najvyššieho súdu z 30. novembra 2021 sp. zn. 2Cdo/69/2020). Závery z tohto rozhodnutia boli publikované aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. R 16/2022. Uvedené skutočnosti preto zakladajú prípustnosť dovolania a dovolací súd pristúpil k posúdeniu dôvodnosti dovolania.

11. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí R 16/2022 (uznesenie z 30. novembra 2021 sp. zn. 2Cdo/69/2020) v súvislosti s interpretáciou § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., v znení

účinnom do 30. apríla 2018 formuloval právny názor, že “ Eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 ... dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30. apríla 2018 nemožno od dodávateľov (veriteľov) žiadať, aby v nich uvádzali presný termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzalo tento pojem („termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“), je za použitia eurokonformného výkladu práva možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len vyjadruje požiadavku na uvedenie „dĺžky, či doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ ... dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je nutné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okrem doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru dokonca v podobe konkrétného dátumu. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie v o vzťahu ku každej náležitosti (t. j. k dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a aj termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru) osobitne, ale len vyjadruje požiadavku na uvedenie „doby, či dĺžky trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere“ v súlade s článkom 10 ods. 2 písm. c/ Smernice.“. Výslovenému názoru predchádzala analýza Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS [ďalej len „Smernica“ (článkov 10 ods. 2 písm. c) a písm. u), 22 ods. 1, odôvodnenia 47, 23)], rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíróovej, platného právneho stavu na Slovensku a dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z.

12. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že predmetná zmluva bola uzatvorená 18. februára 2013, na základe ktorej žalovaná poskytla žalobkyni pôžičku vo výške 2 750 eur. Žalobkyňa sa zaviazala splatiť úver 72. mesačnými splátkami s celkovou čiastkou 5 080,60 eura, RPMN 25,95 %, úrokovou sadzbou 20,30 %, priemernou RPMN 18,86 % s konečnou splatnosťou úveru do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, pri mesačnej anuitnej splátke 66,80 eura, výške mesačného poistného 3,34 eura a termínom splatnosti splátky a poistného 15. dňa príslušného mesiaca.

13. Zhodne s právnymi závermi dovolacieho súdu uvedenými v rozhodnutí najvyššieho súdu č. R 16/2022, najvyšší súd konštatuje, že v texte predmetnej úverovej zmluvy je primerane dostatočným spôsobom určený termín konečnej splatnosti posudzovaného spotrebiteľského úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala okamih, dokedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, t.j do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, pričom termín splatnosti splátky je 15. deň príslušného mesiaca. Keďže zmluva bola uzavretá 18. februára 2013, potom deň prvej mesačnej anuitnej splátky pripadá na 15. marec 2013 a dňom konečnej splatnosti úveru je 15. marec 2019.

14. Pokiaľ odvolací súd dospel k takému záveru, že v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. musí byť termín konečnej splatnosti úveru určený „presným dátumom a nie udalosťou, ktorá je závislá od výpočtu spotrebiteľa“ (bod 26. odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozhodnutia), dovolací súd musí konštatovať nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

15. Vo vzťahu k druhej dovolacej otázke najvyšší súd uvádza, že táto nebola relevantná, keďže uvedený nesprávny právny záver odvolacieho súdu ohľadom vyjadrenia termínu konečnej splatnosti bol podkladom pre záver o tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.).

16. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je nielen prípustné, ale aj dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd

zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.